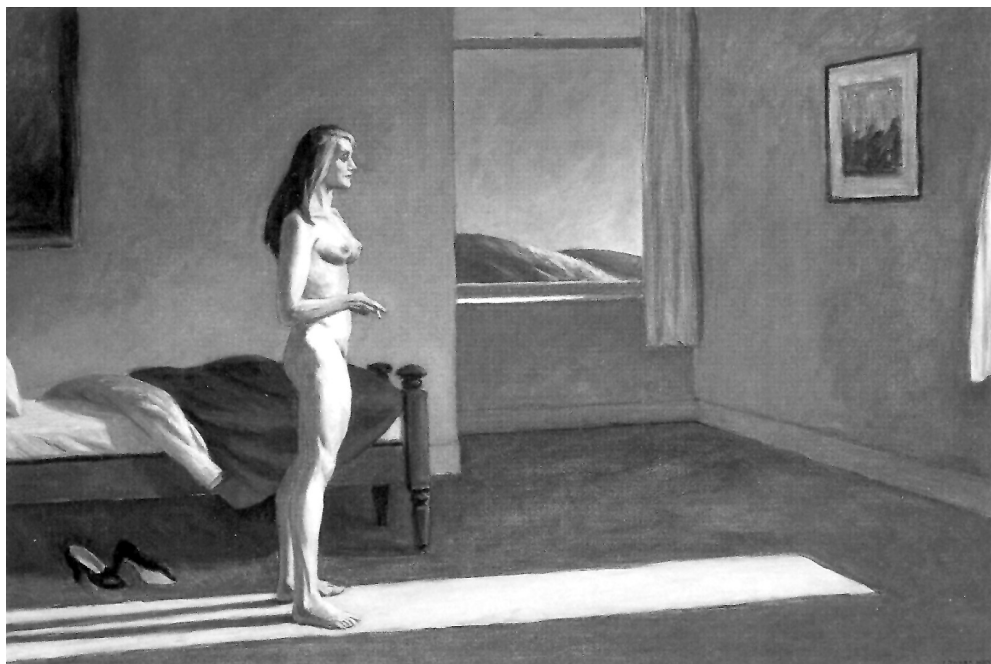

Horváth Lili

BOULDER CREEK

Edward Hopper A WOMAN IN THE SUN című képéhez

Az utolsó estén kínai dominót játszottak az üvegezett verandán – minden ugyanolyan-nak tűnt, mint a régi nyarakon, de semmi sem volt ugyanolyan; a hangulat megváltozott. A fiúk nem voltak már kisgyerekek – csak fél szívvel figyeltek oda a dominóra, mégis mindketten jobban játszottak, mint Morgan. A kisebbik, Toby unalmában egy botot karistolta a bicskájával. Morgant bosszantotta, hogy egyre csak veszít, és közben szégyellte magát, hogy bosszankodik.

A felesége a második kör után kimaradt a játékból – kiment a konyhába, teát főzött. Mikor újra bejött, kezében egy tálcán négy csészét egyensúlyozott. Leült a helyére, de nem kapcsolódott vissza a játékba – a teát kortyolgatva csak nézte a dominókockákat. Kezében meggyújtatlan cigarettát tartott. Egyszer csak felsikoltott. Toby svájci bicskája egy pillanattal azelőtt véletlenül megszaladt – June sikolya olyan velőtrázó volt, hogy Morgan egy pillanatra azt hitte: a gyerek saját magát vágta meg –, de aztán látta, hogy a kés csak a dúsan faragott asztal lapját sértette fel: a fehér festék felszakadt, s a kecses bútordarabból vastag szálkák meredeztek felfelé. June felpattant, és pofon vágta Tobyt.

A pofon nem volt túlságosan nagy, Morgan mégis dermedten bámult a feleségére: egyikük sem verte a gyerekeket soha, s egy olyan háztartásban, ahol két fiú cseperedik,

amúgy is hozzászórtak az efféle balesetekhez. June később, mikor lecsillapodott, bocsánatot akart kérni Tobytól, de a gyerek bezárkózott a szobájába.

Mikor Morgan utóbb erre gondolt, elszorult a szíve, annyira sajnálta a fiát: Tobynak ez a pofon lett az utolsó emléke June-ról, aki másnap reggel – Morgan és a gyerekek aludtak még – lement a partra: csak egy cédulát hagyott nekik („*Long Nookon vagyok*”), a sárga törülközőjét leterítette a homokba, és rátette a papucsát, hogy el ne fújja a szél – majd fogta magát: mélyen beúszott, és belefutott az óceánba.

Morgan élesen látta maga előtt a képet, mintha maga is ott lett volna: látta, ahogyan a felesége beúszik az óceánba: túl messzire, olyan messzire, ahonnan már nem tud visszajönni. Nem esett nehezére elképzelnie ezt a képet – korábban többször is megtörtént, hogy ő, aki nem volt jó úszó, a partról nézte, ahogyan June a vízben egyre távolodik tőle, míg végül a feje csak egy pont volt már a horizonton. Aztán, egy végtelenre tágult pillanat után, mielőtt végleg eltűnt volna, lassan ismét elkezdett közeledni felé. Morgan régről ismerte a félelmet, hogy az a távoli pont, melyről maga sem tudta már biztosan: a felesége-e, egyszer csak végleg eltűnik a hullámok között.

A fiúkat a baleset másnapján June könnyáztatta arcú barátnői menekítették el a nyaralóból. Hamarosan Morgan is követte őket. A trurói házban még összepakolta azt a pár holmit, amire, úgy gondolta, neki meg a fiúknak a közeljövőben szükségük lehet. A biciklik, a társasjátékok és June meg az apja, Burly Cobb régi tárgyai mind ott maradtak – Morgan rájuk zárta az ajtót; pár hónappal később egy ingatlanközvetítőn keresztül eladta a házat az összes benne lévő hasznos és felesleges holmival együtt. A fehérre festett, faragott bútorok, June gyerekkorának őrei bankjegyekké váltak, a nevük anyai örökség lett – se Morgan, se a fiai nem tették be a lábukat Truróba többé.

A bostoni házat viszont megtartották; még csak át se rendezték. Morgan úgy gondolta: Vincentnek és Tobynak mégiscsak szüksége van otthonra, ahova hazajöhetnek. June is ezt várná el tőle – mondogatta magának. A ház Morgan háza volt; a szüleitől maradt rá. Próbálta felidézni, hogyan is néztek ki a szobák, mielőtt a felesége beköltözött volna, de hiába erőltette az agyát: mintha azokból az időkből nem raktározott volna el semmilyen képet.

A baleset után pár hónappal meghallotta, mit beszélnek egymás között a fiúk. „Ha már egyiküknek meg kellett halnia, bárcsak inkább a papa lett volna az” – mondta Vincent az öccsének. Toby egy pillanatig sem tévovázott: komoran bólintott. „Bárcsak” – hallotta Morgan, aki véletlenül lett tanúja a beszélgetésnek. Nem neheztelt a fiaira: ő is pontosan így gondolta. Az élet rendje is ez lett volna, így szólt a hallgatóságos megegyezés is köztük – hiszen a felesége huszonhét évvel volt fiatalabb nála.

*

Mikor a kisebbik fia is elvégezte a középiskolát, Morgan megpróbált újra belemerülni a munkájába. A középkori művészet tanára volt. Elhatározta: belefog végre egy cikk megírásába, melyhez egypár évvel korábban June segítségével gyűjtött anyagot – még emlékezett a lelkesedésre, amely elfogta, mikor kutatásai során rádöbbsent egy-egy összefüggésre. Tiszta lapot fűzött az írógépebe, és legépelte a címet: *Fibonacci számsor a középkori építészetben*.

Hamarosan rájött, hogy érdeklődését teljesen elvesztette témája iránt, s így kínszenvedés lenne számára a munka. Több száz oldalnyi jegyzetét gondosan elzárta az asztalfiókba, és kihúzta a lapot az írógépéből. Elmúlt hetvenéves: az életműve voltaképpen

kész volt. A canterburyi székesegyházról szóló könyve és különböző tanulmányai széles körben ismert, gyakran hivatkozott szövegek lettek.

Morgan az egyetemen rendesen megtartotta az óráit, és közben arra gondolt: a fiai hamarosan hazajönnek. Vincent Pennsylvániában, Toby New Yorkban tanult. Ám amikor a különböző szünidők alkalmával megérkeztek Bostonba, Morgan rémülten tapasztalta: hiába várta őket annyira, ottlétük semmiféle örömet nem szerez neki. Meg kellett erőltetnie magát, hogy úgy tegyen, mintha egyetemi előmenetelükről, magánéletük különböző fordulatairól szóló beszámolóikat valódi érdeklődéssel hallgatná. A családi élet, amely azelőtt annyi boldogságot szerzett neki, hajítófát sem ért azóta, hogy nem tudta a feleségével megosztani. Fiai arcában hiába kereste June vonásait: Toby is, Vincent is őrá hasonlított.

Hamarosan azon kapta magát, hogy kötelességtudó strázsálása a bostoni házban okafogyottá vált: mindkét fia megházasodott, és ő idegen otthonokban üldögélt karácsonykor. Ismeretlen családtagok nyomtak csókot az arcára, emberek, akikről fogalma sem volt, kicsodák: szélesen mosolyogtak rá, és aranyszínű papírba burkolt ajándékot nyújtottak felé. A nagyobbik fiának hamarosan gyereke született. A kisfiút Morgan után keresztelték el. Morgan a karjába vette a csecsemőt, aki a nevét viselte, és nem érzett semmit. Úgy gondolta: itt az ideje, hogy kezdjen magával valamit.

Abbahagyta a tanítást; nyugdíjba ment. A tanszéken búcsúfogadást rendeztek a tisztelőre. Először a dékán, majd a tanszékvezető, végül egy volt tanítványa mondott beszédet. Morgan meglepve tapasztalta, hogy az egyik kolléganője: Liz Cellucci, a középkori mozaikok szakértője sírva fakadt. Liz az ötvenes évei közepén járt, dús barna haja kibontva lobogott – nem vágatta le, mint más középkorú asszonyok –, hátulról nézve még mindig össze lehetett téveszteni a tanítványaival. Morgan az elmúlt években olykor megivott vele egy kávét munka után, s Liz kétszer vagy háromszor – sűrű fékezések közepette – haza is vitte őt elől-hátul horpadt Valiantjén. A visszapillantó tükrön egy ezüstpatkó himbálódzott – Morgan szívből remélte, hogy valóban szerencsét hoz. Nem gondolta volna, hogy Liznek bármiféle terve van vele, így hát alaposan meglepte, mikor a fogadáson az asszony szeméből könnyek kezdtek potyogni a parfétortára. Zavarba jött – egy pillanatra átfutott a fején, hogyan is alakulhatott volna a sorsa –, de aztán elfordult Litzől, mintha nem látná a könnycseppeket; mással kezdett beszélgetni. Már meghozta a döntését, és nem volt kedve megváltoztatni.

A bostoni házát eladta, s az érte kapott pénzt háromfelé osztotta: az egyik részt Vincentnek, a másikat Tobynek adta. A harmadikat megtartotta magának – hamarosan egy lakókocsit vásárolt belőle, a maradék pénzt meg bent hagyta a bankban. Úgy számolta: a hátralevő időt több mint kényelmesen el tudja tölteni belőle.

Fiatalkorában élt pár évig Európában – arról nem beszélve, hogy egész életében európai épületekkel foglalkozott –, úgy gondolta: eleget látott az Óvilágból. Öregkorára Amerika jobban érdekelte. Azt tervezte, hogy nekiindul a frissen vásárolt lakóautóval: végiglátogatja rég nem látott ismerőseit. Izgatottan készülődött az utazásra: címetek kutatott fel, a térképet bújta, leveleket fogalmazott.

„És aztán?” – kérdezte Toby. „Aztán mi lesz, papa?” Nincs aztán – gondolta Morgan, bár ezt hangosan nem mondta ki. Hetvenhat éves volt. Az apja és mind a két nagyapja hetvenéves kora előtt halt meg. Morgan magának se jósolt sokkal több időt. Egy ideje különböző ízületi bántalmak kínozták. Éjszakánként alig tudott aludni – felébredt

minden órában, s aztán alig tudott visszaaludni; fulladt. De azért erősen dohányzott továbbra is. Úgy képzelte, a sok vezetés is megerőltető lesz az ő korában. Két év, maximum – gondolta jókedvűen. Két év, és még sokat mondtam.

*

Az ismerősök nevei, akiket meglátogatni szándékozott, mellettük a címek, két papírlapon sorakoztak egymás alatt. Morgan a házasságát megelőző évtizedekben sok helyen megfordult, és jó pár barátra tett szert – nem is beszélve a számtalan régi tanítványról, akik az ország különböző részein éltek szétszórva. Morgan listáján az első cím Providence-ben, az utolsó Watsonville-ben volt, az ország túlsó felén.

Rögtön az első: a providence-i látogatás remekül sikerült. Lee Yentobbal általános iskolai osztálytársak voltak. A középiskolába már nem együtt jártak – Morgan úgy emlékezett, Lee ki is maradt: karbantartó lett egy nagy szállodaláncnál. Egy darabig még tartották a kapcsolatot, aztán elvesztették egymást szem elől – June-nal Lee soha nem is találkozott, se Morgan gyerekeivel. Morgan viszont ismerte Lee feleségét – a neve is beugrott neki: Annie, de az arcát sehogyan sem sikerült felidéznie.

Most, hogy újra találkoztak, rájött, hogy Annie Lee nagyanyjára emlékezteti, akinek a képét agya meghökkentő részletességgel hívta elő. Jól emlékezett Lee kisöccsére is. Mikor tízévesek voltak, Morgan és Lee, hogy megrémísszék Öcsit, leveleket dugtak a párnája alá, tele csupa ijesztő dologgal. Bal kézzel írtak, hogy Öcsi rá ne jöjjön: a levelek tőlük származnak. A papír szélét gyertyával pörkölték körbe, majd aláírták: A Fekete Kéz – aztán elégedetten lesték a hatást. Öcsi mostanra szintén nyugdíjas lett; azelőtt negyven évig egy tisztítvállalatnál dolgozott, pár utcányira a régi házuktól.

Morgan egyetlen gyerek volt. Lee szavai hallatán – olyan történeteket idézett fel a szüleiéről, amelyek az ő fejéből rég kimentek már – anyja és apja vigyázó alakja hirtelen olyan élességgel jelent meg a szeme előtt, mint már sok éve nem. Annie korán lefeküdt, de Lee késő éjjelig fent maradt Morgannel: whiskey-t ittak jéggel, egymás után szívták a cigarettákat – pompásan érezték magukat.

Pirkadatkor Lee erősködni kezdett: azt akarta, hogy Morgan is bent aludjon velük a házban. „Ragaszkodom hozzá. Egy egyetemi professzor...” – ismételte újra meg újra, már kissé részegen. „Hiszen Annie ágyat is vetett neked.” De Morgan hajthatatlan volt: kiment a lakókocsijához – nem akarta Annie-t meg Leet az éjjeli harákolásával zavarni. Ezenkívül a lakókocsiban való alvástól valami kalandos jó érzése támadt: olyasmi érzés, mint amikor gyerekkorában nyaranta a szülei megengedték, hogy a házuk kertjében egy sátorban aludjon.

Késő délelőtt kelt fel – idejét sem tudta, mikor ébredt utoljára ennyire kipihenten. Bőségesen reggelizett Annie-vel meg Leevel, aztán megköszönte a vendéglátást, és útnak indult. Estére Williamsportba akart érni – egy régi tanítványa, Steve Waldman farmjára tartott. Steve egy ideje hátat fordított a tudománynak, és méhészettel foglalkozott.

Egykor June is Morgan tanítványa volt. Mikor Morgan az egyetemre került, felállított a maga számára egy szabályt: elhatározta, hogy a tanítványaihoz, ha mégoly szépek is, ha maguk kínálkoznak is fel neki, nem nyúl egy ujjal sem. Nagy nőcsábász hírében állt, és nem mindig bánt szépen a lányokkal és asszonyokkal, akik megszerették. Tudta, hogy az egyetemen az ilyesmit nem nézik jó szemmel; nem akarta bajba keverni magát.

A szabályt hosszú időn keresztül különösebb nehézségek nélkül sikerült is betartania – egészen addig, míg June Cobb be nem sétált az egyik kurzusára. Akkor elakadt Morgan lélegzete. Nem észlelte, szép-e egyáltalán a lány – June szűk ruhát viselt, Morgannek mégsem sikerült megfigyelnie a melle vagy a lába formáját: egyszerűen nem jutott el odáig. June arcát bámulta: az a női arc volt, amelyet Morgan félig öntudatlanul rajzolt tizenéves kora óta különböző füzetek szélére, könyvtári könyvek margójára, éttermi szalvétákra: mindig ugyanazt az egyetlen női arcot, változatlanul. Most ott volt előtte June Cobb eleven arca, mely pontosan megegyezett Morgan lelkének legbelsőbb formáival; harminc éven keresztül kellett várnia rá. Morgan homlokáról elkezdett csorogni a veríték. Úgy érezte: menten elájul. Elnézést kért, és kiment a tanteremből.

Mindez egy pénteki napon történt. A hétvégén, majd az azt követő héten Morgan szüntelen attól rettegett: a lány nem fog eljönni a következő órájára. Órült terveket kovácsolt: kiagyalta, hogyan deríti ki, hol lakik June. Csütörtökön arra jutott: a lány ott sem volt az előző héten, csak a saját képzelete játszott kegyetlen játékot vele. Erre a gondolatra elsírta magát, pedig gyerekkora óta még csak nem is könnyezett.

Pénteken June már ott ült a tanteremben, mikor Morgan belépett. Morgan ezúttal nem lett rosszul. Megkérte az új hallgatókat: mutatkozzanak be. Így derült ki, hogy a szőke lánynak June Cobb a neve; South Truróban nőtt fel, és ez volt az első éve az egyetemen. Még nem pontosan tudta, mit akar tanulni, de érdekelték a régi művészetek meg a régi házak, ezért vette fel ezt az órát is. Morgan figyelmesen bólogatott, és közben June mondatai közül egy zakatolt a fülében: „Húszéves vagyok.”

Morgan negyvenhét volt akkor. Fekete haja már elkezdett őszülni, viszont kicsit sem kopaszodott. A nőknek nem csupán a csavaros észjárása tetszett, a jó külseje is. Alakjával fiatalabb korában nem volt elégedett – jobban szeretett volna erőteljesnek tűnni, nem olyan piszkafanyurgának – ám kiderült, hogy ez a hátrány az idő múltával előnnyé formálódott: míg Morgan körül a többi férfi lassan elnehezedett, ő továbbra is vékony és energikus maradt. Szerette a nőket, és a nők is szerették őt – sikerei emléke azonban egy csapásra szertefoszlott abban a pillanatban, mikor elkezdett azon reszketni: June Cobbot hogyan szerzi meg.

Mikor első izgalma lecsillapult, rájött, hogy nem szabad kapkodnia: ki kell várni, míg June maga ad jelet. Az efféle jelek észrevételében Morgan igen gyakorlott volt: tudta, mikor szól őneki egy finoman a szék karfájára helyezett kéz, egy várakozóan felemelt áll, egy látszólag könnyedén a falhoz támaszkodó női test. Vette a jelzést, és lecsapott. June Cobb azonban nem adott jelet.

Szorgalmasan dolgozott Morgan óráin – Morgan ügyelt rá, hogy ne kivételezzon vele, de azért minden alkalommal, mikor June okot adott rá, megdicsérte gondosan. A lánynak a dicséret, úgy látszik, szárnyakat adott – talán a többi órán nem részesítették ekkora figyelemben –, mindenesetre egy idő után kötelességtudó szorgalma valódi érdeklődésnek adta át a helyét. Morgan egypár hónap múltán már csaknem megveszett a vágytól – gyakran csüggedés fogta el, de türelemre intette magát.

Egy esős délután, mikor azt hitte, az összes tanítványa elhagyta már az épületet, az aulában váratlanul megpillantotta June-t. A lány, mintha számított volna rá, hogy találkozni fognak, nyugodtan nézett Morgan szemébe, majd kissé ügyetlen mozdulattal a hajához nyúlt; megigazította. A mozdulatba Morgannek beleremegett a szíve. Nem került el a figyelmét June esetlensége – rájött, hogy a lány előre kigondolta a mozdulatot: kecsesnek szánta, s épp az előzetes megfontolástól vált ügyetlenné. Morgan tudta, hogy a mozdulat neki szólt: ez volt a jel, amire hónapok óta várt. Kinézett az esőbe.

„Túl nagy szívesség volna, ha megkérném, hogy vigyen haza, Miss Cobb?” – kérdezte a lánytól. „Itt lakom nem messze: sétatávolság, de nem hoztam magammal esernyőt.”

June az apja kocsiját vezette. Mikor Morgan megérintette a lány meztelen bőrét, megint az ájulás környékezte, éppúgy, mint amikor legelőször látta June-t. Azelőtt sosem vágyott arra, hogy gyereke legyen – három abortusz volt mögötte –, de ezt a lányt azonnal teherbe akarta ejteni.

Az első év végén June kimaradt az egyetemről, és feleségül ment Morganhez. Az esküvő idején még élt Morgan édesanyja – a díszvacsorán le sem vette a szemét az asztal túloldalán ülő menyéről. A nagyothalló öregek harsány hangján többször is elismételte egymás után: „Ennek a kislánynak sikerült, ami a többi nőszemélynek nem.” A megjegyzés June fülét is megütötte. Nem vette zokon – elmosolyodott. Büszkén, mintha az egészet ő tervelte volna ki.

*

Morgan a jacksoni postahivatalban várakozott. Kezében egy képeslapot tartott: a fekete-fehér fotót Ansel Adams készítette a harmincas évek közepén a Yellowstone Fallsnál. Morgan egypár napja a saját szemével látta ugyanezt a vizesést: szakasztott olyan volt, mint a fényképen.

Megcímezte a lapot a fiainak – mióta másfél évvel ezelőtt útnak indult, minden helyről, ahol megfordult, kötelességszerűen tudósította őket. A képeslapok szövege nem volt túl változatos, az elköszönés pedig, nem szándékosan ugyan, de szinte kivétel nélkül mindig egyformára sikerült. „*Vigyázzatok magatokra. Szeretettel, Papa*” – írta Morgan a gyerekeinek, majd feladta hol Vincent, hol Toby címére a lapot.

Mielőtt sorra került volna, Morgan kinézett a postahivatal ablakán. A kutya engedelmesen ült a villanypózna mellett, ahol hagyta – hűségesen viszonzta Morgan pillantását az üvegen keresztül. Morgan nem tehetett róla: alig várta, hogy megszabaduljon tőle.

Tíz nappal azelőtt érkezett Jacksonba. Az elmúlt hónapokban sokfelé járt, de sehol nem töltött két-három napnál többet; a listáján már a második oldal közepe felé járt.

A látogatások többsége kiválóan sikerült – rég nem látott ismerősei kitoró örömmel üdvözölték; alig akarták elengedni megint. Morgan számára azonban a megérkezésnél még nagyobb élvezetet szerzett az útra kelés. Eleinte rádiót hallgatott a kocsiban, de aztán rákapott, hogy a nap mint nap magányosan megtett mérföldekre a feleségét invitálja útítársnak: elkezdett magában beszélgetni vele. Beszámolt a látogatásairól, az újra megtalált ismerősökről, leírta a tájakat, melyek mellett útközben elhaladt – s maga elé képzelte, hogyan reagálna gondolataira June.

Sokszor még a torkát se köszörülte meg órákon keresztül – tankolni is csak akkor állt meg, mikor a benzintató már veszedelmesen közelített a nullához. A mély, mozdulatlan csend, mely Morgant kísérte, szinte ijesztő volt – de nem volt az autóban rajta kívül senki, aki megjedhetett volna, ő pedig jól ismerte a tartalmát, kimeríthetetlen gazdagságát ezeknek a csendeknek.

Rájött: beszélgetéseik nem különböznek nagyban azoktól, amelyeket akkor folytattak, mikor a felesége még élt. June, aki olyan csodálatos módon lépett be az életébe, hiába ment hozzá, hiába szülte meg gyors egymásutánban Morgan két gyereket, mintha sohasem vált volna teljes mértékben valóságossá számára. Morgan a mondandójának egy részét már az asszony életében is magában intézte hozzá – felesége a pusztai fizikai létével: teste hajlataival, az orra, a szája, a homloka formájával választ adott a kérdéseire még azelőtt, hogy Morgan szavakba önthette volna őket. Vadállati szerelmét titkolni

igyekezett June elől – nem akart ráijeszteni –, csak olykor, az ágyban tört elő belőle az eszeveszett indulat; az ilyen alkalmak után boldogan nyugtázta, hogy June valóban feltétel nélkül tart vele, bárhová vezeti is.

Mikor a gyerekeik nagyobbak lettek, Morgan megpróbálta rávenni a feleségét, hogy fejezze be az egyetemet, de June-nak már nem fűlt hozzá a foga. Megelégedett azzal, hogy Morgannek segített a különböző munkáiban: könyvtárba járt helyette, jegyzetelt neki – technikáját olyan tökélyre fejlesztette, hogy férje, aki életműve jelentős részét ezekben az időkben publikálta, nem értette: hogyan lehetett meg valaha is nélküle.

A beteljesült szerelem maradéktalan boldogsága, melyet korábban nem ismert, Morgant olykor meg is rémisztette, de aggodalmát mindig sikerült elhessegetnie. Egészen mostanáig, magányos utazásáig halogatta, hogy feltegye magának a kérdést: vajon June is boldog volt-e vele.

A kérdés nyomán megnyugtató emlékek özöne tolt az agyába: eszébe jutottak a korán sötétbe boruló téli délutánok, mikor együtt várták a baseballpálya melletti kávézóban, hogy a fiúk végezzenek az edzéssel; Toby és Vincent kisbabaként elferdített szavai, filmek, amelyeket négyesben láttak, könyvek, melyekből felolvastak egymásnak egy-egy bekezdést, az így felhalmozódott szavak és mondatok, melyek szinte észrevétlenül váltak egy külön bejáratú, titkos családi nyelv részévé. A trurói nyarak June apja, Burlly Cobb házában – June imádta Burllyt, aki egyedül nevelte fel őt. Akárcsak én a saját gyerekeimet – tört fel az önsajnálát Morganból, de aztán rájött, hogy az összehasonlítás mégsem egészen állja meg a helyét: Burlly felesége még sokkal, sokkal fiatalabban halt meg, mint az övé; June nem is emlékezett az anyjára. Mikor idáig ért a gondolataiban, Morgannek hirtelen hideg lett a szíve tája: eszébe jutott valami.

Egy tavaszi délutánon, jó két évvel a halála előtt, June a földrajzleckét kérdezte ki Tobytól. A gyerekek fogalma sem volt az anyagról – June visszaküldte a szobájába tanulni, ő meg ott maradt a konyhában Toby atlaszával. Morgan, aki csak egy bögre kávéért jött ki, fél füllel hallotta, hogy a felesége mond valamit – először azt hitte, nem is neki szól, de aztán June megismételte: „Boulder Creek... Boulder Creeket szívesen megnézném magamnak.”

Morgannek, aki fiatalabb korában annyifelé járt, halvány kép rémlett fel. „Éppen Boulder Creeket? Van arrafelé szebb hely is annál, úgy emlékszem. De igazad van: Kaliforniába elnézhetnék egyszer.”

June, mintha nem hallotta volna, mit mondott Morgan, tovább folytatta. „Boulder Creekbe járt minden évben táborozni anyám; a gyerekkori leveleiben olvastam.”

Morgan szórakozottan rámosolygott a feleségére. „Hát elmegyünk oda, drágám” – mondta neki. „Jövőre elmegyünk, vagy még idén.” Azzal sietett vissza a dolgozószobájába.

Boulder Creek nem jött szóba többet. June nem hozta elő, Morgan pedig egészen egyszerűen elfeledkezett róla – abban az évben meg a következőben is Truróban töltötték a nyarat, mint mindig, az azt követő nyáron pedig June belefulladt az óceánba.

„Ne haragudj, drágám” – mondta most Morgan hangosan a lakókocsijában. „Ez igazán nem volt szép tőlem; ne haragudj.” A koci ablakából megpillantotta a Sziklás-hegységet.

„Gyönyörű volt: hatalmas sziklák, vörösre festette őket az alkonyat” – mesélte el magában June-nak máris. Ahogyan telt az idő, rájött, hogy a nagy terv: rég nem látott barátai felkeresése, voltaképp csak ürügy volt számára, hogy nekiindulhasson egyedül

a világnak. Útközben egyre gyorsabban létre tudta hozni azt az állapotot, melyben beszélgetni tudott a feleségével – alig tett meg tíz mérföldet a kocsiában, s már érezte, hogy megnyugszik – érezte: megvan June. Ezért is várta türelmetlenül, hogy újra útnak indulhasson: ezért állt minden ismerősétől egy-két éjszaka múltán tovább. A wyomingbeli Jacksonban viszont hirtelen elakadt.

Tíz nappal azelőtt az unokatestvére, Ben ajtajánál állt; becsöngetett. Kisvártatva női cipők kopogását hallotta bentről – meglepődött: úgy tudta, Ben egyedül él. Az ajtó felpattant – Morgan agyában egy hosszú pillanatnyi áramszünet után felémlett egy repkedő göndör hajú, gödrös arcú kislány képe – felismerte az ajtóban álló kövérkés nőben Ben lányát: Cherylt. Cheryl fémkeretes szemüveget viselt, a kezében két rend férfipizsamát tartott, meg egy ronda, csíkos frottírköntöst. Elmosolyodott, majd megkönnyebbülten felsóhajtott. „Morgan, téged az isten küldött” – mondta, és öt perccel később rászóta a kutyát.

Kiderült, hogy Ben unokatestvérét előző nap alaposan helybenhagyta egy csapat huligán a Yellowstone Parkban, ahová Ben, mióta nem dolgozott, minden héten feljárt. „Mindig félttem, hogy megtámadja valami állat, egy medve vagy mit tudom én...” – mesélte Cheryl. „De hogy ez! Ezt nem gondoltam volna. Százötven dollárért.”

A támadókat azóta előállították – hárman voltak, két fiú meg egy lány, és külsült: nem is bántalmazták olyan súlyosan Bent; külsérelmi nyomok úgyszólván nem is voltak. Arra egyikük sem számított, hogy az öregember, aki a támadást követően a maga lábán szépen lesétált a park bejáratáig, ott majd agyvérzést kap.

Cheryl, mikor Morgan becsöngetett, épp rohant volna vissza a kórházba – öt gyereke volt, a férje lelépett, és azt se tudta, hol áll a feje. Morgan számot vetett a helyzettel, és arra jutott: nem teheti meg, hogy nem veszi magához egypár napra Ben kutyáját.

Az állat, mintha érezte volna, hogy most dől el a sorsa, átsétált Morgan mellé – leült a lábához, és elkezdte csóválni a farkát. Cheryl összecsapta a kezét. „Te hűtlen!” – kiáltott megkönnyebbülten a kutyára. „Rám csak morgott eddig” – tette hozzá.

„Míg rendeződik a helyzet” – mondta neki Morgan. „Elviszem egy hétre, aztán visszahozom. Addigra remélhetőleg Ben is jobban lesz.”

Az elmúlt tíz napban nem volt egyetlen perc sem, hogy a kutya ne idegesítette volna. Eszébe jutott, mit mondott a saját fiainak, mikor gyerekkorukban kutyáért nyafogtak: „Egy kutya nincs meg társaság nélkül” – magyarázta nekik. „Mi lenne veled, míg ti iskolában vagytok, mi meg dolgozunk? Csak szomorkodna itthon egész nap” – mondta, majd vásárolt Vincentnek meg Tobynak egy-egy tengerimalacot. Most, hogy Ben kutyáját pesztrálta, rájött: milyen igazat is mondott akkor – az állat folyamatosan a sarkában volt: mintha attól félt volna, hogy ő is eltűnik egyik pillanatról a másikra, mint Ben. Csipás szemével bámulta Morgant, és hozzá még szuszogott is – lehetetlen volt a jelenlétében folytatni a beszélgetést June-nal. „Egy hét. Már csak hat nap. Már csak öt” – biztatta magát Morgan.

Mikor elunta Jackson, felhajtott a Yellowstone Parkba. A kutya boldogan loholt az erdei ösvényeken, de közben percenként megállt, és hátrapillantott: ellenőrizte, ott jön-e még a nyomában Morgan. Éjszaka addig nyüszített, míg be nem engedte maga mellé a lakókocsiba.

„Nem jól vagy te nevelve, barátocskám” – mondta neki Morgan; rosszállóan gondolt Benre – a kutya közben befészkelte magát az ágya alá, és azon nyomban elaludt.

Másnap Morgan hosszabb sétát tett: miután hosszasan tanulmányozta a park bejáratánál kapott térképet, úgy döntött: felmászik a Lower Fallshoz. A vízesés s az azt körbevevő kanyon szépségétől elámult – ám amikor szokásához híven magában be akart számolni a látványról June-nak, valami megzavarta – úgy érezte: nézi valaki. Körbepillantott, de a többi turista éppúgy a lélegzetelállító természeti tüneménnyel volt elfoglalva, mint ő; ügyet sem vetettek rá.

Morgan észbe kapott. Lenézett a lábához, s szeme a kutya rajongó tekintetével találkozott – mikor vizsgozta a pillantását, az állat fejével a hatalmas vízesés felé intett, majd ismét felnézett Morganre. A szeme odaadón fénylett: mintha csak azt akarta volna jelezni, milyen végtelen boldogság számára az, hogy együtt lehetnek részesei ennek a csodás látványnak. Morgan elmosolyodott magában. „Ennyi volt a multság, barátocskám. Holnap visszaviszlek szépen” – gondolta.

Hosszan ácsorgott Cheryl lakása előtt, a nyüszítő kutyát rövidre fogott pórázon tartva maga mellett, míg végre egy tűzévesforma fiúgyerek ajtót nyitott, és közölte, hogy az anyja nincs otthon. „Bent van a kórházban” – bökte oda ellenségesen. Pizsamát viselt, pedig már dél volt.

„Hogy van a nagypapa?” – kérdezte tőle Morgan. A gyerek elgondolkozott. „Karfiol lett az agyából” – mondta aztán. „Úgy néz ki, mint egy karfiol” – azzal becsukta az ajtót Morgan orra előtt.

Három nappal később, miután a postáról kijött, Morgan ismét Cheryl háza felé kanyarodott. A kutya ezúttal már akkor elkezdett nyüszíteni, mikor befordultak az utcába.

Most egy jóval kisebb gyerek nyitott ajtót: négyéves lehetett. Morgan csodálkozott, hogy egyáltalán feléri a kilincset. „Anyá nincs itthon” – közölte rögtön a gyerek. „Hát a testvéreid?” – kérdezte tőle Morgan. A gyerek, akiről nehéz volt megállapítani: kislány-e vagy kisfiú, a fejét rázta. Kezében egy textilpelenkát szorongatott – az anyag a sok simogatástól már egészen rongyos volt.

„Ekkora gyereket egyedül hagyni otthon” – csóválta Morgan a fejét.

„A mamám azt mondta, ha jössz, mondjam meg neked, hogy ne hozd vissza többet a kutyát. Neked adjuk, azt mondta. Ajándék. Ajándékba adjuk” – ismételte, és a szája mosolyra húzódott. Morgan utolsó emléke ez volt Cheryl házáról: a tejfogas mosoly, benne leheletnyi irigység, mellyel a négyéves – talán mégis inkább kislány – addig rikoltja utána, míg el nem tűnik a szeme elől: „Ajándék! Ajándék! Ajándék!”

*

A kutya nem szeretett autózni. Hamarosan kiderült: jelenléte nemcsak a June-nal való meghitt belső beszélgetéseket teszi lehetetlenné – a kocsiban megtett kiadós szakaszok, melyek idáig az utazás lényegét alkották, tűrhetetlenül hosszúvá és kellemetlenné váltak, mióta Morgannek másvalakihez is alkalmazkodnia kellett. Egy idő után már alig várta, hogy a következő ponthoz elérkezzenek – a kutya a bezártságtól megvadult, a benzingőztől pedig folyamatosan a rosszullét környékezte: vagy nyugtalanul csaholt a parányi térben, vagy apátiába süppedt, és telehányta a kocsit.

Tagadhatatlan volt viszont, hogy társaságának előnyei is vannak. Mióta vele volt, Morgan arra kényszerült, hogy hosszú sétákat tegyen – a kutya eleinte a futásra is megpróbálta rávenni, de csakhamar belátta, hogy szélmalomharcot folytat: megelégedett a gyaloglással. Ezenkívül szabályos időközönként élelemre volt szüksége – mióta Morgan

kénytelen volt gondoskodni róla, azon kapta magát, hogy maga is visszazokott a rendszeres étkezésre. Egy benzinkút mosdójában belepillantott a tükörbe, s meglepve tapasztalta, hogy arca egészséges piros-barna színre tett szert. Jobban érezte magát a bőrében, mint amikor útnak indult; arra gondolt, hogy az időt, amit akkor magának adott, talán mégsem pontosan becsülte fel.

A kutya idővel sem szokott hozzá az autóban töltött hosszú órákhoz, így hát Morgan eltekintett a kedvéért egy-két állomástól, melyek nagy kitérével jártak volna: lemondott előre megbeszélt találkozókra, hogy lerövidítse az utat. Egy másik találkozót viszont, mely korábban nem szerepelt a tervei között, beiktatott: meglátogatta egy régi szeretőjét.

Bella Edwards Eurekától északra lakott; a háza éppen útba esett. Az asszony nem okozott csalódást – kedves volt és lágy, a haja még mindig vörösre festve: pontosan olyan volt, amilyennek Morgan emlékezett rá. A ház ibolyaillatát már a verandán sejteni lehetett – a nappaliban egészen közelinek tűnt, ám igazán csak Bella hálószobájában érezte Morgan; mielőtt elaludt volna, utolsó félig éber gondolata a virág lila színe volt, mely képzeletében összekeveredett a henna vörösével. A kert végéből látni lehetett az óceánt; a kutya is remekül érezte ott magát.

Mikor Bellától is elbúcsúztak, Morgan úgy érezte: nem kívánczik már tovább: utazása a végéhez érkezett, nem lehetett volna teljesebb. Már csak egy cím állt a listáján. Úgy határozott: lemondja ezt az utolsó watsonville-i látogatást is – honvágya támadt: haza akart menni, hogy megnézzze a családját. Kíváncsi volt, mit szólnak majd az unokái a kutyához – Vincent ritka levelei egyikében azt írta: még egy gyereke született. Morgan úgy tervezte: az első nagyobb városban, ami az útjába akad, eladja a lakókocsit, és hazarepül. Előbb azonban valami ajándékot akart keríteni Vincentnek, Tobynek meg a két unokájának.

*

Morgan egy út menti régiségkereskedő áruai között válogatott. Az üzletet egy benzinkút meg egy nagy drogéria fogta közre. Egészen közel volt a parthoz – Morgan úgy döntött: mégiscsak elmegy Watsonville-ig: ott a barátja segítségével valószínűleg jó áron tud megszabadulni a lakókocsitól.

A kutya türelmesen várakozott rá a bolt előtt. Morgant, míg az ócskaságok között kotorászott, elkapta a régről ismert vadászszenvedély – valaha megőrült a régiségekért: a házat telepakolta különböző gyönyörűbbnél gyönyörűbb tárgyakkal, bútorkal, hasznontalan szépséggel. June-t, aki igazán csak a gyerekkorában megszokott holmikhoz ragaszkodott, nem sikerült beoltania ezzel a szenvedéllyel, a fiait viszont annál inkább – eszébe jutott a történet, melyet a feleségével egy időben büszkén meséltek mindenfelé: Vincent alig tudott még beszélni, mikor egy bolhapiacra így szólt az egyik áruhoz: „Ennyit nem adhatunk érte, engedjen egy kicsit.”

Morgan most kiválasztott Vincent számára egy lakkozott dobozkát: a tetejére vadászjelenet volt festve. Húsz dollárt kóstált, míg a mellette álló hivalkodóan csillogó váza, körbe ormóttan rózsadíszítéssel, egy százast – ebből Morgan rájött, hogy a kereskedő nem ért a saját árujához. A dobozka, Morgan úgy saccolta, lehetett vagy százötven éves, ráadásul a korához képest meglepően jó állapotban volt. Morgan a kosarába tette, majd egy pár fehér alapon kék mintás, finom teáscsészét kezdett el mustrálgatni – emlékezett, hogy Toby felesége gyűjti a szép porcelánokat.

„Worcester, eredeti angol” – lépett oda mellé a kereskedő. „A múlt század elejéről.”

Morgan körbeforgatta kezében az egyik csészét. „Utángyártott; nem több tízévesnél” – mondta megfontoltan. „De angolnak azért angol, és méghozzá nem is rossz hamisítvány” – tette hozzá. „Az eredetieknek nem ilyen szabályos a peremük” – mutatta az ócskásnak. Kezdte magát elemében érezni.

Megpillantott három ólomkatonát – felismerte őket: a három testőr volt az: Athos, Porthos, Aramis, sorolta magában Morgan, és eltöprengett, hogy az unokája elég nagy-e már az ólomkatonákhoz; szégyenszemre utána kellett számolnia, mennyi idős. Az egyik testőr kardja görbe volt – előző tulajdonosa leejthette véletlenül, vagy talán földhöz vágta egyszer a csata hevében; a fegyver szomorúan konyult lefelé. Az ócskás kikapta Morgan kezéből a katonát, és egyetlen ügyes mozdulattal kiegyenesítette a kardot – egy pillanat műve volt csak, és már nem is látszott a sérülés. Készséges mosoly kíséretében visszaadta Morgan kezébe Porthost. „Köszönöm” – mondta udvariasan Morgan. – „Még gondolkodom rajta.” De magában már eldöntötte: megveszi az ólomkatonákat.

Alig tette le a kezéből a kiegyenesített kardú testőrt, mikor valami a bolt mélye felé vonzotta a tekintetét. Megpillantotta az asztalt.

A sarokban állt – Morgan hitetlenkedve bámult rá, olyan meghökkentően hasonlított az ő egykori asztalukhoz, mely a trurói nyaraló verandáján állt: fehérre volt festve ez is, akárcsak az; a szélét dús faragás díszítette. Morgannek egy csapásra eszébe juttatta az összes nyarat, amit June-nal meg a gyerekeivel töltött: mintha az agyában egymásra rakódott képeket hirtelen fénypászma világította volna át, melytől egyszerre láthatóvá vált mind.

Morgan alig mert közelebb óvakodni, de az üzlet nem volt nagy: csak három kis lépésbe került, és ott állt az asztal mellett, mely, közletről már világosan látszott, szakasztott mása volt a truróinak. Morgan végigsimította a lapját – egy pillanatra megszéldült; lehunyta a szemét, majd ismét kinyitotta, és már tudta: nem a szeme káprázik – a karc ott volt az asztal tetején. Morgan óvatosan végighúzta rajta az ujját. Frissnek tűnt, mint-ha Toby bicskája csak az előző nap ejtette volna.

„Azt a kis karcot nézi, uram?” – szólalt meg mellette az ócskás; Morgan észre se vette, mikor lépett oda. „Nem nagy ügy, kijavítom magának egy pillanat alatt. Gyerekjáték az egész, máskülönben meg gyönyörű darab. Mondom is a hölgynek, aki behozta hozzám, vétek az ilyentől megválni. A többi hozzáálló bútort megtartotta, de pont ez a szép kis asztal nem kellett neki. Azt mondja: a karc miatt. Hogy eszébe juttat valamit. Mondom neki, asszonyom, minek így érzékenykedni, egy perc alatt rendbe hozom én magának, nem is fog sokba kerülni. De ő csak rázza a fejét, nem, nem. Ettől a kis karctól elment a kedve neki.”

Mire az ócskás idáig ért a beszédben, Morgan már nem látott semmit: szeme előtt feketeség támadt, mint amikor gyerekkorában egyszer napszúrást kapott – a biciklijén ült éppen, mikor elkapta a nem múló sötétség; később, mikor megpróbált visszaemlékezni, sehogy sem tudott rájönni, hogyan tekert haza. De most is, akárcsak akkor, valami erő hajtotta még: nem látta a kereskedő arcát, mégis tudta, merre forduljon felé, hogy megkérdezze: „A hölgy, akitől az asztalt vette, valahol a környéken lakik?”

Az addig oly bőbeszédű kereskedő viszont mintha megijedt volna a vak lobogástól, mely Morgan szeméből csapott elő, hirtelen visszavonult – a hangja hidegen kongott Morgan felé: „Nem adhatom ki az ügyfeleim személyes adatait, uram.”

Morgan kifordult az üzletből. Érezte, hogy a kutya az orrával megböki a lábát – talán ettől, talán a friss tengeri levegőtől történt: szeme elől lassan oszladozni kezdett a feke-

teség. Mikor végleg felszakadt, Morgan nem az óceán menti utat látta, nem a szürke hullámokon megcsillanó reggeli napot: egy késő délután volt előtte, mely az utolsó nyári napok képei közül bukkant elő.

June a saját szobájában állt az alkonyi napsütésben. Akkor már egy ideje külön hálószobában aludtak; ez Morgan kívánsága volt. June sosem említette, de Morgan a fiúk viccelődéséből rájött: éjjelente hangosan horkol újabban – nem akarta a felesége álmát ezzel zavarni, s még kevésbé szeretett volna kedvezőtlen színben feltűnni előtte. Így hát June, aki meztelenül állt a napsütésben akkor délután, azt hihette: egyedül van – a fiúk a strandon voltak épp –, nem sejtette, hogy Morgan figyel.

June azon a nyáron szóke volt megint, akárcsak abban az időben, amikor megismerkedtek. Haja természetes színe idővel ugyan megsötétedett, majd ősz szálak is megjelentek benne itt-ott, ám egy pár hónappal azelőtt elkezdte festeni; régi-új szókesége szíven ütötte Morgant. Az asszony melle még telt volt, de kisebb, mint annak idején – a szüleektől teste megváltozott: nem szélesebb lett – épp ellenkezőleg: az addig gömbölyű formák kissé szögletessé váltak – ám Morgan megtanulta szeretni ezt az új testet; hamarosan hűtlenül el is feledkezett a régiről. Most, hogy a felesége ott állt a szobájába besütő nap csíkjában, kezében egy szál meggyújtatlan cigarettával (egész nyáron próbálkozott a leszokással, sikertelenül), Morgan olyan szépnek látta, mint soha azelőtt. S ez a szépség hirtelen rémisztőnek tűnt neki: June testtartásából, tekintetéből, abból, ahogyan az ablakon kinézett, megértette, hogy az asszony vár valamire. Olyasvalamire, amihez neki semmi köze nincs.

Morgan újra belépett a régiségkereskedő ajtaján. „Elviszem az asztalt” – mondta. „Elviszem, ha befér a kocsiba.”

Az asztal még csak oda se koccant a lakóautó ajtajához, mikor betették. A kereskedő búcsúzóul megpaskolta a tetejét. „És a dobozka, uram? Az ólomkatonák?” De Morgan csak a fejét rázta, az ócskás pedig figyelmeztette magát, hogy ne legyen túl mohó: az asztallal éppen elég jó vásárt csinált. Morgan gázt adott – lakókocsija maga mögött hagyta a táblát, mely a Boulder Creek felé tartó letérőt jelezte, majd végleg eltűnt a régiségkereskedő szeme elől.

*

Vincent felesége éppen kórházba vonult, hogy kivetesse a vakbelét, így ő nem hagyhatta magukra a gyerekeket – Toby egyedül repült Watsonville-be, hogy Morgan holttestét azonosítsa.

„Ez nem is ő!” – kiáltott fel kis híján, mint egy gyerek, mikor megpillantotta: Morgan élettelen arca végtelenül különbözött attól az arctól, amire emlékezett. Toby életében először látott halottat. „Ő az” – mondta. Mire észbe kapott, már túl is voltak a formáságokon.

Az ajtóból még egyszer visszafordult. „És a kutya?” – kérdezte. A százados értetlenül pillantott fel – azt hitte, Toby rég elment már. „Miféle kutya?”

„Apám az utolsó képeslapon, amit küldött, azt írta, szerzett magának egy kutyát.” A százados a fejét rázta: nem tudott semmiféle kutyáról.

„Kívánja esetleg megtekinteni a lakókocsi belsejét, uram?” – kérdezte Tobytól. Aztán hozzátette: „De biztosíthatom, a járműben az édesapján kívül más élőlény nem tartózkodott.”

Toby nem kívánta megtekinteni a lakókocsi belsejét, így a fehérre festett, faragott asztalt sem láthatta, mely csodával határos módon megúsza, ahogyan az autó a szalagkorlátot átszakítva hatalmas csattanással az óceánba zuhan; csupán egy újabb mély karc került a tetejére a másik mellé.

Mikor Toby visszament a szállodába, felhívta a bátyját. Bostonban már este volt. A telefoncsörgésre a kis Morgan nem ébredt fel, a baba viszont rázendített – folytatta a bömbölést azután is, hogy Vincent felvette a telefont.

Délután Vincent még azt gondolta: este, miután a gyerekek elaludtak, esetleg ott hagyja őket egy órácskára – maximum kettőre –, és átmege a barátnőjéhez. Most rájött, hogy ez nem fog menni. Míg az öccse beszámolóját hallgatta, kiment a konyhába, és kinyitotta a hűtőszekrényt. Talált egy doboz vaníliafagyaltot, aminek az alján még volt valamicske. A múlt heti vendégségből maradhatott: a felesége ebből rakott a forró almáspite tetejére – jutott Vincent eszébe. Leült a kanapéra, ölbe vette a síró kisbabát meg a Häagen Dazs dobozt, és elkezdett kanalazni.

„Mivel érdemeltük ezt ki? Hogy a mama meg a papa is? Hogy a tengerbe, és így?” – kérdezte tele szájjal Tobytól.

„Utáltam az egész lakókocsis ötletet, az elejétől fogva” – mondta az öccse. „Teljes örület. Az ő korában... Kérdeztem is, hogy mi lesz aztán. Kétszer is megkérdeztem, hogy mi lesz aztán, papa.”

„És?”

„Semmi és. Egy szót sem szolt.”

„Jellemző” – mondta Vincent.

Miután letették a telefont, Vincent ott maradt a kanapén. A baba végre elhallgatott. Vincent elhatározta, hogy egy darabig megpróbál mozdulatlan maradni, hátha elalszik megint. A trükk bevált: a lánya hamarosan békésen szuszogott a karjában. Vincent óvatosan felállt – kezében a kis csomaggal átlopakodott a gyerekszobába. Betette a babát a kiságyba. A padló hirtelen nagyot reccsent – Vincent egy pillanatra megdermedt, de nem történt semmi: a két gyerek nem riadt fel, nyugodtan aludtak tovább. Vincent elmosolyodott a sötétben; betette maga után az ajtót.

Ismét a hűtőszekrényhez sétált – több fagyaltot nem talált, úgyhogy töltött magának egy kis whiskey-t a félig tele üvegből – aztán a pohárral a kezében visszaült a kanapéra.

Felemelte a telefonkagylót: a kórház számát tárcsázta. El akarta újságolni a feleségének, hogy mindkét gyereket sikerült elaltatnia. „Már alszik” – mondta az éjszakai nővér karcos hangon a telefonba. Vincent nem egészen értette, mit akar ezzel mondani. „Nemcsak a kicsi: alszanak mindketten” – büszkélkedett el kis híján neki. Csak amikor a karcos hang azt mondta: „Már jól van” – és hozzátette, hogy másnap reggel héttől van látogatási idő, akkor jött rá Vincent, hogy a nővér a feleségéről beszél.